



Beste allemaal,

En ineens was het zomer!

De zomer van 2020, de eerste zomer van de Covid-pandemie die nog steeds de wereld in zijn greep houdt. Het leek net alsof het leven wat normaler kon worden en de realiteit dringt zich weer op. Op het moment dat ik deze newsletter schrijf, stijgen de besmettingen en een tweede golf wordt weer een voelbare realiteit.

Al meteen werd duidelijk, dat dit virus niet alleen een ziekte is, maar vooral een aanval op de structuur van de maatschappij, met enorme en nog niet volledig te overziene consequenties op economisch, sociaal en cultureel vlak. De angst en onzekerheid groeien en niet alleen de angst om ziek te worden of dood te gaan, maar de angst om te verliezen wat we als maatschappij hebben opgebouwd, de angst voor het onzekere.

En het is niet alleen angst, maar de eerste reële consequenties zijn voor veel mensen zeer voelbaar. Het is traumatisch en dringt ons in een rouwproces.

In het begin van de crisis was vooral de samenhangbaarheid zichtbaar, nu merken we dat frustratie, paranoia, loochening en verdeling meer op de voorgrond komen te staan.

Het is het moment waarop mensen meer terugvallen op primitievere manieren van reageren. De confrontatie met het onzekere en het gevaar van verlies test de narratieven van rationaliteit, veiligheid en efficiëntie die in onze maatschappij heersen.

We worden snel teruggeworpen naar beelden vanuit ons oeroude collectief onbewuste.

Na verlies en trauma zoeken we, via een rouwproces, verlossing, een weg om te integreren wat moeilijk te integreren valt en een nieuwe identiteit hier vanuit te ontwikkelen. We zullen de komende tijd te maken hebben - de één meer dan de ander - met moeilijke situaties waar verlies, trauma en rouw centraal zullen staan als thema's in onze levens.

In deze context ben ik recent een interessante film tegengekomen. Er is geen directe link met het thema van de pandemie, maar heeft zeker een relatie met het thema trauma en rouwen.

Het gaat om een Amerikaans/Zweedse film uit 2019, **Midsommar**, van de regisseur Ari Aster.

Ik laat jullie ook meteen weten dat het gaat om een film die onder de genre horror geplaatst kan worden en die best gruwelijke scènes bevat, waardoor ik me niet vrij voel om de film aan iedereen aan te bevelen.

De regisseur wordt beschouwd als opkomend talent in Hollywood. Het is duidelijk dat hij probeert in een B-genre, de horror, een bepaalde auctorieuze touch te brengen. Hij kent zijn klassiekers goed (zeker **Rosemary's Baby** en een beetje van **The Evil Dead**) en speelt, net zoals in zijn eerste film **Hereditary**, met psychiatrische thema's (hier in het specifiek het trauma voor de hoofdpersonage van het verlies van ouders en haar zus door een suicide-homicide).

De film speelt met symbolen uit het collectief onbewuste en mogelijk door de link tussen trauma, rouw en de symboliek van vruchtbaarheid en genezing, blijft deze film de afgelopen weken levend in mijn bewustzijn.

En naast de relatie met de thema's rondom trauma en depressie, brengt **Midsommar** interessante punten onder de aandacht over het thema van culten en sekten, en de relativiteit van wat goed en slecht is in een maatschappij. Voor wie durft dus, en zoals we in Italië zeggen: buona visione.

Daarnaast een fijne zomer en vakantie voor allemaal!

Giorgio Mauro